

[Victor Larsen.]

6,8 Mill. Kr., for det kommende Aar til 6,3 Mill. Kr. Men det ærede Medlem Hr. Villumsen, der talte som praktisk Kommunalmand, udtalte ogsaa et Øjeblik efter, at rent administrativt kunde man maaske nok ordne det noget bedre. Ja, det kan man vist i høj Grad. Men for at kunne det, for at kunne inddrive Alimentationsbidrag, saa man undgaar disse voldsomme Tab for Staten, maa man have fastere Bestemmelser — det er i alt Fald praktiske Kommunalmænds Opfattelse, og det er ogsaa udtalt Gang paa Gang baade offentligt og over for mig privat.

Der tiltrænges netop paa dette Omraade i ganske anderledes Grad Fasthed. Hvad om man f. Eks. formede Bestemmelserne saaledes, at enhver Alimentant, som ikke fuldt ud betaler sit Bidrag, refunderer de Bidrag, der er udlagt for ham, mister sin Valgret og Valgbarhed, indtil Betaling er sket? Og saa kunde man meget vel have en Undtagelsesbestemmelse, hvorefter de sociale Udvalg, naar de enstemmigt gik ind derfor, kunde lempe Bestemmelserne noget. Der er jo ingen Tvivl om, at Alimentanterne i Øjeblikket ser saaledes paa Lovgivningen, at det ikke er saa meget om at gøre, at man faar betalt noget tilbage. Deraf de store Tab for Staten!

Et Spørgsmaal som Sygekassemedlemmers Ret til Fribefordring af en Læge bør for Kommunens Vedkommende ordnes saaledes, at der bliver Tale om en fast aarlig Ydelse pr. Medlem. Det er ogsaa et Ønske, jeg Gang paa Gang har hørt fremsat af praktiske Kommunalmænd. Det kan da i hvert Fald ikke være udemokratisk, og det vilde lette Lovens Administration paa dette Omraade.

Et andet Spørgsmaal, jeg lige kunde berøre, er Spørgsmaalet om Opholdskommunens Forpligtelser over for Vagabonder og Beboere af Beboelsesvogne. Jeg ved ganske vist ikke, om der er kommet Bestemmelser i den senere Tid, hvorefter Forsorgsforpligtelserne over for disse er fuldt klaret — i den oprindelige Lov er de ganske afgjort ikke blevet klaret —, og naar jeg siger, jeg ikke ved dette, er det af den Grund, at vi her i Rigsdagen jo ikke nogen Sinde ser de Cirkulærer, der udsendes med Fortolkninger af de forskellige Love, eller de Cirkulærer, hvorefter man ønsker Loven administreret. Jeg kunde ønske rent parentetisk at bemærke, at det efter min Mening er en Mangel, at man enten selv skal forskaaffe sig disse Cirkulærer, eller ogsaa skal

man ligefrem ude omkring i Landet have at vide, hvad man dog sjældent ønsker, hvorledes de forskellige Lovbestemmelser fortolkes. Det forekommer mig, at der paa Rigsdagens Bord burde fremlægges alle de forskellige Cirkulærer, som følger med enhver Lov til Fortolkning af den.

Størst Betydning har imidlertid Bestemmelserne om Kommunehjælp, fordi Udgiften her er saa stor, og her maa jeg sige, at jeg er ganske enig i de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har gjort gældende. Jeg finder det i høj Grad betimeligt, at det ærede Medlem har sat ind her, og jeg vil gerne tilsiige mit Partis Bistand til, at Bestemmelserne om Tilbagebetaling af Kommunehjælp kunde blive noget klarere, saaledes at der kunde blive Tale om en virkelig Tilbagebetaling, for det er der jo ikke, saaledes som Forholdene er i Øjeblikket. Jeg kunde tænke mig, at man i højere Grad rejste Kravet om f. Eks. Indførelse af Maksimalbestemmelser for Kommunehjælpen. Man kunde maaske her benytte Invaliderentens Højde. Det er et Forhandlingsgrundlag. Invaliderenten er i Forvejen graderet efter de forskellige Kommunetyper.

Hvis man blot havde enkelte Undtagelsesbestemmelser, altsaa Ventiler, saa var her noget for Kommunerne i det store og hele at gaa efter. Man maatte sikkert ogsaa have Maksimalbestemmelser for Arbejdsfortjenesten, den fortjente Indtægt, plus Kommunehjælpen; her kunde man f. Eks., for at sige det ganske raat, have en Bestemmelse om, at Indtægten plus Kommunehjælpen ikke maatte overstige den dobbelte Invaliderente. Ogsaa et Forhandlingsgrundlag! Bestemmelser om, hvor lang Tid af Aaret der kan oppebæres Kommunehjælp, burde ogsaa indføres, og Bestemmelser om Ret for en Kommunalbestyrelse til at tale med, hvor de, som udelukkende lever paa Kommunehjælp, agter at indgaa Ægteskab, var vist heller ikke urimeligt.

Bestemmelser af en Beskaffenhed som dem, jeg her har nævnt, vil være i Stand til i nogen Grad at sætte en Stopper for den stadige Stigning i Udgifterne paa dette Omraade, og det vilde tilføre hele Lovens Administration en Fasthed, som vilde føles som en stor Befrielse. Man savner i øvrigt, saa vidt jeg kan se, en Forklaring paa, hvorfor Ministeren i Aar ser saa overordentlig lyst paa den Udgiftsforølgelse, der er Tale om ifølge dette Lovforslag. I Fjor anslog Ministeren Forhøjelsen til 3,65 Mill. Kr. for Stat og Kommuner tilsammen, i Aar